

VEZETŐI ÖSSZEFOGLALÓ

Rendkívüli időszakot élünk, amikor több válsággal is egyszerre kell küzdenünk. Ennek a küzdelemnek az egyik áldozata éppen a hazai közművelődési és kulturális rendszer, amelynek talán sok esetben nem is értjük igazán a fontosságát, jelentőségét. Nagyon remélem, hogy azok, akik ma eljöttek hozzánk, a beszédem végére meg fogják ezt érteni.

A Tizenötödik kerületiek fontos tulajdonsága, hogy nem félnek álmodni és tenni az álmaik megvalósításáért. Mi sem, pedig sokan próbáltak és próbálnak akadályozni minket, és vannak olyanok is, akik folyamatosan arról igyekeznek meggyőzni bennünket, hogy semmi szükség arra, amit csinálunk. Járnak és kelnek közöttünk olyan kerületi politikusok is, akik ahelyett, hogy betűről betűre értelmeznék a nekik küldött meghívókat, inkább más településeken vesznek részt ugyanolyan programokon, amiken helyben is részt vehetnének, de így messziről tudnak aljas kritikákkal illetni minket. Sőt, még mindig vannak olyan munkatársaim, akik szerint minden pont jó úgy, ahogy azt megszokták az elmúlt 30 évben, szükségszerűtlen az újítás. Mindannyian tévednek, és tudom: a folyamat végén ők is a részeseivé akarnak válni az életünknek.

Nincs nagy titkunk! A mi újításunk az, hogy hiszünk magunkban és ennél még erősebben bízunk a Tizenötödik kerületiekben. Bízunk abban, hogy rácáfolnak minden tankönyvre és van igényük egy más típusú kulturális és közösségi életre, mint amihez eddig szoktak. Sok-sok munkával és együttműködéssel lassan, de közösen el fogjuk érni a célunkat, és egy új, minden eddiginél egységesebb közösséget építünk, aminek az alapját a közös, minőségi és maradandó kulturális élmények adják. Ennél szebb, jobb feladatunk nem lehet.

Csák János, kulturális és innovációs miniszter nemrégiben egy interjúban arra a kérdésre, hogy a kulturális szolgáltatások megítéléséhez szükséges-e a politikai mérce, ezt válaszolta, idézem: „Szükséges is politikai mérce, hiszen a demokráciában értékeket közvetítő pártok versengenek, és amikor megnyerik a választást, azon értékek érvényesítésére kapnak mandátumot. Ez a tágasabb kultúraértelmezés a mai kormányzat számára az Isten, haza, család.” Előtte mondott mást is. Azt, hogy a kulturális intézmények ne várjanak az államtól segítséget, találják meg a közönségüket, most úgyis 15 % csak az SZJA, majd eldöntik az emberek, mire költik a pénzüket. Mondja ezt a területért felelős miniszter egy olyan helyzetben, amikor közel 200 település közel 200 intézménye tart kényszerszünetet jelenleg és kétséges, hogy segítség nélkül újra tudnak-e nyitni. Üzeni ezt a miniszter egy olyan szociális helyzetben, amikor tudjuk, hogy egy átlagos Tizenötödik kerületi család havonta 1500 - 3000 forintot tud csak kulturális szolgáltatásokra költeni. Aljas és méltatlan szavak ezek egy kulturális vezetőtől, főleg úgy, hogy tudjuk: a politikának semmi keresnivalója a kultúrában. A kultúra szerintünk szabad.

A nagy filozófus, Tamás Gáspár Miklós, az egyik utolsó interjújában így nyilatkozott: “A legfontosabb élményem, az a betegtársaimmal való együttlét a folyosón, ahol várunk a kezelésre vagy az orvosi konzultációra. Két és fél éve járok egy kórházba [...], és ott nagyon sok emberrel beszélgetek, egész pontosan nagyon sok embert hallgatok meg, merthogy beszélgetnek egymással a betegek, akiknek a többsége középkorú falusi asszony, nálam fiatalabb, 50 fölötti. [...] Nagyon nehezen, nagyon magányosan, nagyon kiszolgáltatva, nagyon komoran telik az emberek élete. Persze egyrészt azért, mert betegek, másrészt azért, mert mindenki elhagyatott, mert a családi kötelékek fölbomlottak, intézmények nincsenek, semmi nincs, olyan falvakból jönnek, ahol már nincsen posta, nincsen könyvtár, nincsen művház, sok helyen nincsen közért, nincsen presszó, nincsen rendőrség, nincsen pap.”

Ezért fontos fontos az a munka, amit végzünk. Nem kevesebb színházra, múzeumra, hangversenyeremre, közösségi házra, zenei együttesre, íróra van szükség, hanem sokkal többre. Nem a mű hazafiságot jelentő, zárt és kirekesztő, a kiváltságosoknak szinte mindent jelentő konzerváló gagyira, hanem a jelen és a jövő kérdéseire reagáló, azokat feldolgozó, gondolkodást támogató, szabad, alkotó, kortárs, nyitott, minőségi, együttműködő és elfogadó művészetre van szükség. És mindezekre hozzáférhető módon. Ez egy közpénzből működő rendszer 2023-as küldetése.

Mostantól újra és újra jelezni fogjuk: mindig kell az embereknek olyan hely, ahol együtt lehetnek. Ahol lehet hozzáférhetően, szabadon, megfizethetően örülni, boldognak lenni. A Csokonai ilyen hely Rákospalotán, Pestújhelyen és Újpalotán.

Nehéz, minden eddiginél nehezebb lesz az idei évünk. Most viszont, amikor Rákospalota 100, Budapest 150 és Csokonai Vitéz Mihály pedig 250 éves, nem panaszkodhatunk. Panaszkodás helyett cselekednünk kell. Most kockáztatnunk kell és előre néznünk. Ezt fogjuk tenni a Csokonai Nonprofit Kft-vel 2023-ban, a Tizenötödik kerületben. Egy percre sem fogunk megállni, még akkor sem, ha most kényszerű okok miatt kicsit be vagyunk ide, az Eötvös utcába szorulva.

Számítunk a kerületre és arra, hogy a Tizenötödik kerületiekkel közösen változtatjuk meg a Tizenötödik kerületi, a fővárosi és talán a hazai közművelődési és kulturális életet is.

Budapest, 2023. február 20.

Némethné Bátyai Edina
ügyvezető

Beke Károly
ügyvezető

